

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Бургас, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на девети септември през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Захарин П. Захариев

Членове: Катя Й. Господинова
Светлин Ив. Иванов

при участието на секретаря Милена Й. Софронова
в присъствието на прокурора П. Х. М.
като разглежда докладваното от Светлин Ив. Иванов Въззивно
административно наказателно дело № 20222100600746 по описа за 2022
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по повод въззивен протест от Светла Стоянова, прокурор в Районна прокуратура-Бургас, против решение № 324 от 30.03.2022 г., постановено по АНД № 5778/ 2021г. по описа на Районен съд-Бургас. С решението първоинстанционният съд признал обвиняемата Т. Т. П. ЕГН ***** от гр.*****за невинна, и я оправдал по повдигнатото ѝ обвинение да е извършила престъпление по чл.326 ал.1 от НК. Със същото решение съдът се произнесъл и по веществените доказателства по делото.

Недоволен от решението останал прокурорът, който в протеста и допълнението към него счита оспорения съдебен акт за необоснован и незаконосъобразен, подлага на критика приетата от районния съд за установена фактическа обстановка, която според протеста била непълна, като не били съобразени мотивите и целите на обв. П.. Изводите на съда по фактите се основавали на предположения и допускания, от мотивите на решението не ставало ясно каква е действителната воля на съда за установените факти, както и от кои доказателства се установявали те, упреква съда, че необосновано дал вяра на оправдателните обяснения на обвиняемата и мотивирал акта си със съображения за

вероятни лични емоционални отношения на П. със свид. И., а не с представените доказателства. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново въззивно решение, с което обв. Т. П. да бъде призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение, като на основание чл.78а от НК бъде освободена от наказателна отговорност за извършеното престъпление по чл.326 ал.1 от НК с налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева. Не са отправени доказателствени искания.

Във въззивното съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Бургас поддържа протеста на основанията, изложени в него, макар да признава, че фактическата обстановка е спорна, но независимо от това твърди, че обвиняемата си е дала сметка за стореното и неговите последствия. Солидаризира се с формулираното в протеста искане обв. П. да бъде призната за виновна в извършването на престъпление по чл.326 ал.1 от НК, за което да бъде освободена от наказателна отговорност на основание чл.78а от НК с налагане на административно наказание „Глоба“ в размер 1000 лева.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция упълномощеният защитник на обвиняемата оспорва протеста, придържа се към изложените в писменото становище съображения за липса на какъвто и да е умисъл у П. да осъществи процесното престъпление. Изцяло възприема доводите на първоинстанционния съд за оправдаване на обвиняемата и моли протестираното решение да бъде потвърдено.

Обв. Т. П. се явява лично във въззивното съдебно заседание, в последната си дума моли за потвърждаване на първоинстанционното решение.

Бургаският окръжен съд, след цялостна проверка на решението в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, счете протеста на първоинстанционния прокурор за процесуално допустим - подаден в установения в чл.319 от НПК преклузивен 15-дневен срок от легитимиран да протестира субект, упражняващ обвинителна функция в процеса, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, и пред надлежния съд. Разгледан по същество, протестът е неоснователен.

По предвидения в НПК ред и форма по делото са събрани достатъчни в обемно и съдържателно отношение доказателства, позволяващи правилното му решаване. След самостоятелна проверка и анализ на доказателствената съвкупност, настоящата инстанция възприе за установени фактически положения, идентични с изложените от първоинстанционния съд в мотивите на обжалваното решение, а именно:

Обв. Т. Т. П. ЕГН ***** е родена на ***** г. в гр.*****, с постоянен адрес в гр.*****, ж.к. „*****“, бл.**, вх.** ап.*. Тя е *****, ***** гражданка, със ***** образование, *****, *****, работи като ***** в *****.

Обв. П. и свид.Д. И. се познавали от ранна детска възраст, заедно израснали по детски домове, и към инкриминираната дата, а и въобще били много близки приятелки. Обвиняемата работела на смени в *****“, находящ се в гр.*****, ж.к. „*****“, но се бояла от тъмното и от кучета. По тази причина свид.И., която също живеела в ж.к. „*****“, често излизала вечер около или след 22.00 часа да посреща П. след работа, за да

я придружи до дома ѝ.

На 07.06.2021 г. около 22.08 часа обв. П. се обадила по телефона на свид. И., че тръгва от работа. Свид.И. излязла навън да я посрещне, но ѝ направило впечатление, че обвиняемата се появява от необичайна за нейния маршрут посока. При срещата им П. ѝ споделила, че е станала жертва на грабеж, като била нападната в гръб от две лица от мъжки пол, докато се прибирала от работа в магазин „*****“ покрай бл.** в ж.к. „*****“. Единият от нападателите я ударил, а другият издърпал от ръцете ѝ носена от нея торба, след което извършителите избягали по улицата между бл.** и бл.** в ж.к. „*****“. Според казаното от обвиняемата, в отнетата ѝ найлонова торба се намирали дамската ѝ чанта и портфейлът ѝ със сумата от 420 лева.

След чутото, П. и свид. И. заедно се върнали обратно по пътя на обвиняемата, като в близост до контейнери за отпадъци до бл.15 свидетелката видяла разпилени по земята вещи, за които обвиняемата ѝ съобщила, че са се намирали в найлоновата ѝ торба, която ѝ била отнета от нападателите. Докато обвиняемата, видимо разстроена, прибирала разпилените по земята вещи, свид. Д. И., разтревожена за здравето и имуществото на приятелката си, и възприемайки разказаното от нея емоционално, по собствена инициатива по телефона подала сигнал на ЕЕН 112, за да съобщи за извършено престъпление. Сигналът бил приет от диспечер в 22.13 часа на 07.06.2021 г., в резултат от което на място били изпратени полицейски екипи на II РУ на МВР-Бургас.

Първи на мястото пристигнали свидетелите К. С. и Т. Б., полицейски служители във II РУ на МВР-Бургас, които въпросната вечер били на работа нощна смяна в състав на автопатрул „Бреза 6“. Двамата разговаряли с обв. П. и от нея узнали същите обстоятелства, които преди това обвиняемата споделила със свид. И.. Във връзка със съобщеното от обвиняемата били предприети заградителни и оперативно-издирвателни мероприятия, съобразно съобщените от П. описания на извършителите на грабежа. Свидетелите С. и Б., заедно с обв.П., извършили в продължение на около час обход с патрулния автомобил на района около местопроизшествието. В издирването на извършителите взели участие и полицейските служители Г. Ж., М. У. и Б. К., също от II РУ на МВР-Бургас, били предприети периодични обходи в района на местопроизшествието, както и по казината в ж.к. „*****“ на всеки час до приключване на смяната, но въпреки предприетите действия не били открити и задържани лица, отговарящи на даденото от П. описание.

Въз основа на съобщеното от обвиняемата по реда на чл.212 ал.2 от НПК започнало наказателното производство с първо действие по разследването - разпит на П. от разследващ полицай като свидетел и пострадал за времето от 23.35 часа на 07.06.2021г. до 00.50 часа на 08.06.2021г. В хода на това досъдебно производство обвиняемата дала показания като свидетел и на 10.06.2021г., в които потвърдила твърденията си, че е станала жертва на грабеж от две лица от мъжки пол., дала и ДНК образци за сравнително изследване. В показанията си като свидетел от 21.06.2021г. П. заявила, че не е била ограбвана вечерта на 07.06.2021г., досегашните ѝ показания в тази насока не са верни, а цялата история била измислена от нея, за да оправдае липсата на парична сума от 420 лева пред своята приятелка свид.Е. Т. от гр.*****, на чието мнение много държала, а последната била против хазартните игри и хората с хазартни наклонности.

Описаната фактическа обстановка се установява от събраните в досъдебното производство доказателствени материали – показанията на свидетелите Д. И., Т. Б., К. С., И. К., Е. Т., от обясненията на обв. Т. П., от заключенията на извършените по делото съдебномедицинска експертиза, основна и допълнителна ДНК експертиза, дактилоскопна експертиза, техническа експертиза за изследване на оптични носители на данни, от протоколите за изготвяне на веществени доказателства, протоколите за доброволно предаване и разписки, от справката за съдимост на обвиняемата и другите събрани в досъдебното производство писмени доказателства. По изложените факти страните на

спорят.

При така установените факти въззивният съд счита, че изводът на първоинстанционния съд за недоказаност на обвинението от субективна страна е доказателствен обоснован и в съгласие с материалния и процесуалния закон. П. е обвинена в извършване на престъпление по чл.326 ал.1 от НК – за това, че на 07.06.2021г., в условията на посредствено извършителство, чрез наказателно неотговорното лице Д. И., предала невярно повикване на ЕЕН 112, прието от И. К. оператора при РЦ 112-гр.Бургас., за извършено на същата дата в близост до бл.** на ж.к. „*****“ престъпление по чл.198 ал.1 от НК.

Правната конструкция на посредственото извършване на престъпление изисква вменяемият и наказателно отговорен деец, действащ с пряк умисъл, да подбуди, мотивира или принуди малолетно или наказателно неотговорно лице, или наказателно отговорно лице, което не е наясно с целта на дееца и не знае за намисленото от него противоправно деяние, да осъществи от обективна и субективна страна признаците на предвидено в закона умишлено престъпление. В конкретния случай от обясненията на обвиняемата, от неколkokратните показания на свид. Д. И., а също и от протокола за изготвяне на вещественно доказателство – транскрибиране на проведения между свидетелите Д. И. и И. К. телефонен разговор, ясно и недвусмислено се установява, че телефонното обаждане до ЕЕН 112 е проведено от свид. И., от нейния абонатен номер, и именно тя е съобщила наученото по-рано от обвиняемата, че е станала жертва на грабеж. Безспорно е, че сигналът е подаден от И. по собствена подбуда, бидейки шокирана и притеснена от случилото се с нейната близка приятелка П., без свидетелката да е наясно, че грабеж всъщност не е бил извършен. Наред с казаното, обвиняемата и свид. И. са единодушни, че П. не е молила приятелката си да подаде сигнал, а когато възприела обаждането на И. на ЕЕН 112, обвиняемата веднага се е възпротивила, но обаждането вече е било факт. По делото не съществуват годни доказателства и доказателствени средства, П. с конкретни свои изявления или действия да е подтикнала, увещавала или мотивирала по друг начин свид. И. да извърши обаждане до спешния номер и да съобщи фактите, които непосредствено преди това е споделила с нея. Нещо повече – ако обвиняемата действително е желала изградената от нея версия, че е станала жертва на грабеж, да стане достояние и да ангажира органите на полицията, тя без усилие е могла сама да съобщи за извършено престъпление, както и след образуване на наказателното производство да продължи да поддържа версията си с вероятна последица – спиране след време на досъдебното производство срещу неизвестен извършител. Действително, с депозираните на 07.06.2021г. и на 10.06.2021г. свидетелски показания, П. съзнателно устно изнесла неверни твърдения (потвърдила неистина) относно извършен спрямо нея грабеж на движими вещи и пари, с което несъмнено реализирала от обективна и субективна страна престъпния състав на „лъжесвидетелстване“ по смисъла на чл.290 ал.1 предл. първо от НК, но както прокурорът основателно отбелязва в постановлението си, по отношение на нея е налице основанието за ненаказуемост по чл.292 ал.1 т.2 от НК. На 21.06.2021г. П. сама се явила пред разследващия полицай, отрекла се от дадените преди това

неверни показания и добросъвестно разказала за действително случилото се и истинските причини да се представи пред приятелките си И.и Т. като жертва на грабеж, което впоследствие потвърдила и в обясненията си като обвиняема.

Доколкото една от основните критики в протеста е, че първоинстанционният съд изградил решението си върху предположения, при едностранчива и необективна оценка на доказателствата, въззивната инстанция се задоволява само да отбележи, че самата обвинителна теза, отразена в постановлението по чл.375 от НПК, представлява едно предположение П. да е посредствен извършител на престъпление по чл.326 ал.1 от НК, реализирано чрез наказателно неотговорната свид. Д. И., което не е подкрепено от никакви доказателствени и/ или контролни факти, установени по реда и чрез способите, предвидени в НПК. Съвсем неслучайно в постановлението липсва посочване на конкретния начин и фактическите действия/ изявления, чрез които обвиняемата следва да е въздействала върху свид. И. да извърши деянието, тъй като такива действия и изявления изначално липсват. Отсъствието на конкретно посочено престъпно поведение от страна на обвиняемата не може да бъде валидно заместено от теоретични разсъждения (като тези на стр.8 от постановлението), че като съобщила на приятелката си за грабежа, П. нямало как да не знае, а дори била и уверена, че чрез свид. И. нейната версия за грабежа ще стане известна на органите на МВР и ще бъде потвърдена от същата свидетелка. Очевидно свид. И. надлежно е изпълнила гражданския си дълг съобразно предвиденото в чл.205 ал.1 от НПК, но е сторила това по собствена инициатива и решение, от собствения си телефон и въпреки несъгласието на обвиняемата, което изключва изцяло поддържаната от обвинението теза за посредствено извършителство на инкриминираното деяние.

Най-последно, по досъдебното производство действително са били направени деловодни разноски в немалък размер – 928.54 лева, но тази сума по силата на чл.189 ал.3 от НПК би била възложена в тежест на обвиняемата единствено при признаването ѝ за виновна по повдигнатото обвинение, за което в случая липсват предпоставките по чл.303 ал.2 от НПК. Като е достигнал до същия извод, районният съд е постановил доказателствено обоснован, законосъобразен и правилен акт.

Решението на съда по въпроса за веществените доказателства е взето в съгласие с изхода от делото и правилата по чл.111 и чл.112 от НПК, поради което липсва основание за неговото преразглеждане.

При цялостната служебна проверка на правилността на атакуваното решение по реда на чл.314 ал.1 от НПК, въззивният съд не констатира допуснати от първата инстанция или в досъдебното производство нарушения на материалният закон или на процесуалните правила, налагащи неговото изменение или отмяна, което изисква то да бъде потвърдено.

Така мотивиран, на основание чл.338 във връзка с чл.334 т.6 от НПК, Бургаският окръжен съд, I въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 324 от 30.03.2022 г., постановено по АНД № 5778/2021г. по описа на Районен съд-Бургас.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____